

rekursního soudu, že vzhledem k ustanovení Šu 272 nesp. řiz. platí pro soudní odhad nemovitostí, provedený ve smyslu Šu 17 nařízení ze dne 23. září 1920, čís. 545 sb. z. a n. za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí předpisy exekučního a odhadního řádu, ale z povahy věci plyne a také v Šu 33 odhadního řádu pro nemovitosti ze dne 25. července 1897, čís. 175 řiz. zák. výslovně jest uvedeno, že mimo řízení exekuční jest ustanovení odhadního řádu užití jen obdobně, pokud tomu dotyčné předpisy neodporují. Ohledně dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí nelze však s povahou této dávky a s předpisy o ní platnými srovnati, že by se od vyšetřené odhadní ceny nemovitostí měla při stanovení hodnoty nemovitostí odpočítávati cena výměnku nebo podobných dočasných, osobních břemen na nemovitostech váznoucích (§ 144 ex. ř. a § 21 odh. ř.). V tom směru stačí poukázati na ustanovení Šu 5 (2) nařízení ze dne 23. září 1920, čís. 545 sb. z. a n., dle něhož sluší k ceně zcizovací nebo nabývací přičísti užítky zcizitelem vyhražené a břemena nabyvatelem převzatá, jakož i hodnotu ostatních vedlejších plnění, a na ustanovení odst. (5) téhož Šu, podle něhož tam, kde to nařízení uvádí, nastupuje místo zcizovacích nebo nabývacích cen, rozuměj podle odstavce (2) vypočtených, obecná hodnota nemovitostí v době nabytí nebo zcizení. Z tohoto ustanovení jasně plyne, že při stanovení ceny nemovitostí při odhadu k cíli vyměření dávky z přírůstku hodnoty výměnek nebo podobná osobní břemena odpočítávati nelze. Nižší soudy, ustanovivše odhadní hodnotu nemovitostí jen zbytkem po odpočtení hodnoty výměnku a dávek pro Čeňka a Barboru Č-ových na nemovitostech váznoucích, zřejmě pochybily.

Čís. 4418.

Zmatečnost ve smyslu Šu 477 čís. 9 c. ř. s. není založena tím, že se rozsudek odchyluje od správné, zákonem předepsané formy (na př., že přisoudiv nižší než požadované výživné, nezamítl ohledně zvýšku žalobu). Zmatečnost předpokládá, že jednak znění rozsudku jest nedostatečné, jednak, že následkem této vady nelze rozsudek přezkoumati za každých okolností a každým soudem. Lze-li výkladem zjistiti, co soudce zamýšlel, není tu zmatečnosti. Lze po případě napravit vadu postupem dle Šu 419 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1924, Rv I 1184/24).

Žalobě nemanželského dítěte proti otci o placení výživného do 6. roku dítěte 100 Kč, do 14. roku 180 Kč a od té až do způsobilosti dítěte k výživě 260 Kč měsíčně vyhověl procesní soud prvního stupně potud, že přiznal žalobci do 6. roku 60 Kč, do 14. roku 80 Kč a dále až do způsobilosti k samostatné výživě 100 Kč měsíčně. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalovaného a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech. Zmatečnost dle Šu 477 čís. 9 c. ř. s. spatřuje odvolatel v tom, že první soudce opomenul v rozsudečném výroku výslovně žalobu, pokud se domáhala vyšších částek výživného, zamítnouti a že prý proti předpisu Šu 404 c. ř. s. nevyřizuje všechny návrhy a že v důvodech se o zamítnutí ohledně vyššího žádaného výživného nezmiňuje tak,

že důvody jsou prý v rozporu s rozsudkem, pokud se týče úplně chybi. Jest prý zde zmatečnost shora uvedená neb alespoň vada dle Šu 496 čis. 1 c. ř. s., ježto věcné návrhy nejsou úplně vyřízeny. Soud odvolací vyhradil si rozhodnutí o zmatečnosti až po ústním odvolacím jednání vzhledem k tomu, že uplatňována byla současně s odvolacím důvodem dle Šu 496 čis. 1 c. ř. s., nebo jinak by musel o ní rozhodnouti dle Šu 471, 473 c. ř. s. v sezení neveřejném. Vytýkané zmatečnosti dle názoru odvolacího soudu zde není. Dle Šu 477 čis. 9 c. ř. s. jest tu rozpor rozsudku jen tehdy, když nejsou udány žádné důvody anebo když výrok rozsudku jest neúplný, takže nemůže býti přezkoumán, nebo jest sám sebou v rozporu. Když se žaluje o placení výživného, stanoví soud výživné dle své volné úvahy dle Šu 273 c. ř. s. a není nutno, by zamítal žalobu ohledně výživného, které přisouzeno nebylo, jak se neděje ani při žalobě o náhradu škody. Stačilo tedy, když první soudce v rozsudku jasně a určité vyslovil, které výživné přisuzuje, jak se také stalo. Není tedy správná výtka, že v rozsudku scházejí důvody.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného, opravil však rozsudečný výrok v tom směru, že se zamítá žaloba co do více požadovaného výživného 40 Kč měsíčně do 6. roku dítěte, 100 Kč měsíčně do 14. roku a 160 Kč měsíčně do způsobilosti dítěte k samostatné výživě.

D ů v o d y:

Žalovaný uplatňuje proti rozsudku odvolacího soudu zmatečnost ve smyslu §§ 477 čis. 9 a 503 čis. 1 c. ř. s. z těchže důvodů, jako ji uplatňoval odvoláním proti rozsudku prvé stolice. Avšak již odvolací soud správně vyložil, že rozsudek první stolice nebyl zmatečným proto, že prvý soudce opomenul zamítnouti nárok žalobkyně na výživné, pokud přesahoval přisouzené částky. Tytéž důvody platí i pro rozsudek odvolacího soudu. Zmatečnost ve smyslu Šu 477 čis. 9 c. ř. s. není založena tím, že rozsudek se odchyluje od správné, zákonem předepsané formy. Je k ní potřeba, by jednak znění rozsudku bylo nedostatečné, jednak, by následkem té vady bylo nemožno rozsudek přezkoumati, a to přezkoumati za každých okolností a od každého soudce. Lze-li rozsudek přezkoumati tím způsobem, že je možno výkladem zjistiti, co soudce zamýšlel, není tu této zmatečnosti. V tomto případě uvedl prvý soud v rozsudku, jaké jsou majetkové poměry žalovaného, a že vzhledem k nim uznal za přiměřeno počáteční výživné 60 Kč. To znamená, že vyšší výživné považoval za neodůvodněné a nárok na ně zamítl. Nelze tedy tvrditi, že by pro své rozhodnutí nebyl uvedl žádných důvodů. Proto také není správné tvrzení, že jest rozsudek odvolacího soudu zmatečným, protože neodstranil uvedené vady. Tuto vadu bylo možno opravit dle Šu 419 c. ř. s., protože se jedná vzhledem k důvodům rozsudečným o zřejmou nesprávnost v rozsudkovém výroku. Proto dovolací soud opravu provedl.

Čís. 4419.

Poukázal-li věřitel svého dlužníka, by platil jeho věřiteli, nabývá poukazce, jakmile stal se poukaz úplným, k poukazatelově pohledávce